

[Finansministeren.]

Jeg savner stadig Oplysning om, paa hvilke Omraader det er, man fra Venstres Side forventer disse Besparelser, som kan fritage os for at forøge Indtægterne. Jeg savner stadig Oplysning om, paa hvilke Omraader det er, man vil slaa ned, og jeg har det Indtryk, at det er netop det, man slet ikke ønsker at sige. Man vil holde det ganske svævende, ganske abstrakt. Saa kan man ikke komme til at tage bestemt Stilling til de bestemte Ting, hvad der maaske kunde rejse Kritik.

Men det er ikke et Standpunkt, som har nogen Værdi med Hensyn til de økonomiske Resultater. Det er kun et Standpunkt, der muligvis kan have en vis politisk Betydning rundt om i Venstres Presse og maaske paa Vælgermøder, hvor man ikke kan faa fuld Oplysning om, hvorledes Forholdene ligger, men det har ingen praktisk Betydning for Spørgsmaalet om den Økonomi, hvis Grundlag findes i Statens Finanslov og i Statens Regnskab.

Jeg maa i øvrigt sige, at jeg havde Lejlighed til denne Gang som adskillige Gange før at beundre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard for hans varmhjertede og kraftige Forsvar for Kapital og Renteindtægter. Jeg tror, man kan sige, der findes ikke varmere Forsvarer i den danske Rigsdag for disse økonomiske Interesser end det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Intet faar hans Ord til at fyldes med Forargelse som dette, at han skal modarbejde et Forslag om at beskatte Kapitalen eller Renteindtægten. Man faar et levende Indtryk af, at Kapitalister og Rentyndere er dem, der altid i enhver Situation staar det ærede Medlems Hjerte nærmest. Der er jo andre, der ser noget anderledes paa det, og hvis man vil være Realist i en vanskelig økonomisk Situation og vil spørge: hvilken Del af Befolkningen fortjener den største Medlidenhed, den største Omhu —, ja saa tror jeg alligevel ikke, at det bliver Kapitalister og Rentyndere. Lad dem faa, hvad deres kan være, ogsaa med Hensyn til Beskyttelse mod Lovgivningsforanstaltninger. Men jeg tror dog, at en nøgtern Undersøgelse af hele Problemet maa føre til at sige, at det er de Mennesker, som gennemsnitlig klarer sig bedst under de vanskelige økonomiske Forhold. Det er de Mennesker, hvis Indtægtsforhold, og som Følge deraf deres Levebasis, holder sig bedst. Og naar det er Tilfældet — og det kan ingen modbevise —, saa forekommer det mig dog, at det ikke er denne Del af Befolkningen, som først og fremmest kræver

Varetagelse af deres Interesser. Man skulde dog mene, at denne Del af Befolkningen var den første, der var i Stand til at bringe de Ofre, der maa til, naar Ofre skal bringes til Gavn for Samfundet.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mente, at en Renteskat — det mente for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Korsgaard — som den, der her er Tale om, vilde sænke Obligationskurserne. Ja, jeg maa sige, at det har jeg meget vanskeligt ved at forstaa. Det er jo ikke alene den Rente, der faas af Obligationer, der er Tale om at beskatte, men det er Rente under enhver Form. Hvis det var saadan, at det vilde sænke Obligationskurserne, saa maatte det foregaa paa den Maade, at Folk sagde: lad os hurtigst muligt sælge vore Obligationer og sætte vore Penge i en anden Anbringelse for at undgaa Skat. Men det kan man jo slet ikke gøre. Hvis Pengene anbringes paa anden Maade, skal der ogsaa betales Skat deraf efter Forslaget; altsaa er der ikke nogen som helst Grund til at afhænde Obligationerne og anbringe Pengene paa anden Maade.

Det forekommer mig ejendommeligt, at de to ærede Ordførere ikke har tænkt det Spørgsmaal bedre igennem, inden de gav sig til at tale om det. De maa jo være klare over, at der skal findes en Pengeanbringelsesmulighed, hvor man ikke skal betale Skat, for at det skal kunne sænke Kurserne. (*Korsgaard*: Egen Virksomhed). Det ærede Medlem Hr. Korsgaard tror, at han har fundet et Guldkorn, som hedder egen Virksomhed. Nej, jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at det slet ikke er noget Guldkorn, det er en almindelig Jernklump, det ærede Medlem har fundet. Tror det ærede Medlem, at Obligationsejerne alle sammen sidder inde med egen Virksomhed, som de pludselig kan sætte nye Penge ind i? For at skulle kunne sætte nye Penge i sin Virksomhed maa man kunne udvide sin Virksomhed, og det maa kræve, at man skal bruge Penge dertil, ellers vilde man jo have gjort det i Forvejen. Det ærede Medlem tror aabenbart, at Penge ligger i en saadan Ustabilitet, at man kan tænke sig, at der foregaa en hel Masse Forskydninger fra den ene Anbringelse til den anden, uden at det foraarsages af andre økonomiske Bevægelser i hele Samfundet. Det ærede Medlem har aabenbart ikke tænkt dette Problem ordentligt igennem, siden han mener, at Obligationsejeren blot skal anbringe sine Penge i egen Virksomhed. I de fleste Tilfælde har Obligationsejeren slet ingen egen Virksomhed, og saa maa han først henvende sig til det ærede Medlem Hr.